

برای خودت الگوبساز

امسال یک الگوی به روز سوگواری و مقاومت برای خودت آماده کن

منصوره تقریبی، استاد حوزه و مبلغ دینی

محرم و صفر امسال حال و هوای دیگری دارد. در روزگاری که جامعه با داغ‌های تازه و زخم‌های عمیق روبه‌روست، این پرسش بیش از همیشه مطرح است که چگونه می‌توان سوگواری را به فرصتی برای آگاهی، امید و استقامت تبدیل کرد.

* مدیریت جو خانه

اولین قدم، مدیریت فضای خانه و محله است. زن، ستون روانی خانواده است و اگر بتواند در روزهای سخت، آرامش و امید را در خانه حفظ کند، فرزندان نیز احساس امنیت خواهند کرد. سوگواری لازم است، اما نباید به فرسودگی و یأس جمعی تبدیل شود. وقتی مادر استوار بماند، فرزندان هم احساس امنیت و امید می‌کنند. نقش مادر این است که نگذارد فضای خانه زیر فشار اخبار تلخ و تکراری سنگین شود.

* روایت «چرا» به جای «چگونه»

دوم، روایت «چرا» به جای غرق شدن در «چگونگی» حادثه است. حضرت زینب (س) در برابر تحریف ایستادند و معنای مقاومت را روشن کردند. در جمع‌های خانوادگی و دوستانه نیز باید بیش از جزئیات تلخ، از هدف، معنا و ستاورد ایستادگی سخن گفت. دشمن معمولاً بر «چگونگی» حادثه مانور می‌دهد تا ترس و اضطراب ایجاد کند، اما روایت زینبی بر «چرا» متمرکز است. روایت چرایی، هدف جبهه حق و باطل را روشن می‌کند. در جمع‌های خانوادگی یا دوستانه، به جای غرق شدن در جزئیات تلخ، باید از هدف و معنای ایستادگی سخن گفت.

* مبارزه با شایعه

سوم، مقابله با شایعه و تحریف در فضای مجازی و جمع‌های محلی است. امروز هر تلفن همراه می‌تواند منبر باشد، بنابراین هر زن می‌تواند با یک واکنش آرام و هوشمندانه، در برابر خبرهای بی‌پایه و ناامیدکننده بایستد. در برابر شایعه وارد بحث و جدل نشوید، آرام و محترمانه پاسخ دهید و از باز نشر خبرهای بی‌منبع خودداری کنید.

* حفظ وقار و مناعت

الگوی زینبی به ما می‌آموزد که حتی در اوج مصیبت و تنگنا، نباید «شکست خورده» و «مضطرب» به نظر رسید. عزت زینبی یعنی بانو در عین تحمل سختی‌ها، چنان با وقار و صلابت رفتار کند که بدخواه و دشمن، در او نشانی از ضعف و پشیمانی نبیند. آراستگی ظاهر و متانت در گفتار، حتی در روزهای سخت، پیامی از قدرت درونی ما به جامعه مخابره می‌کند.

* اشک باصلابت

چهارم، اشک باصلابت است. گریه بر مصائب اهل بیت (ع) باید انسان را به عمل برساند. اگر برای رنج دیگران اشک می‌ریزیم، باید در پایان از خود پیرسیم برای التیام آن رنج چه کرده‌ایم. زینبی بودن یعنی بعد از اشک، قدمی برای خیر و همدلی برداشتن. گریه بر امام حسین (ع) باید به آمادگی برای یاری حق برسد. بعد از هر روزه، از خود پیرسیم: برای اطرافیانمان چه کرده‌ایم؟ زینبی بودن در جغرافیای امروز، یعنی تبدیل «رنج شخصی» به «اقتدار اجتماعی». اگر عسرت و سختی زمانه، تلاشی برای به زانو درآوردن روح جامعه است، زن با الگوی زینبی، همان کسی است که ایستاده بر بلندای مصیبت، روایت «ماریت‌الا جمیل» را به متن زندگی برمی‌گرداند. نقش اجتماعی بانوان در محرم ۱۴۰۵، فراتر از سوگواری، «صیانت از معنای زندگی» است. زن تراز این مکتب، اجازه نمی‌دهد داغ‌ها به بن بست برسند؛ بلکه از دل هر اشک، نوری برای هدایت و از هر مرثیه، اراده‌ای برای ایستادگی استخراج می‌کند. عزت ما در گروهی همین روایتگری است؛ روایتی که در آن، زن نه یک قربانی منفعل در میانه حوادث، بلکه ستون استواری است که با حفظ امید در جان خانواده، شکوه و سربلندی یک ملت را تضمین می‌کند.

هر خانواده یک زینب (س) است

حضور خانوادگی در خط مقدم این نبرد، نقشی دقیقاً مشابه با نقش حضرت زینب (س) در کربلا دارد. زینب کبری (س) نه یک فرد، بلکه یک خانواده بود که در میان نیزه‌ها و اسارت، پیام عاشورا را به نسل‌ها رساند. در ایران امروز نیز هر خانواده، یک زینب (س) است. وقتی مادری در شب شهادت رهبر، کودک خود را بر دوش می‌گیرد و به خیابان می‌آید تا در سوگ محبوبش اشک بریزد و فریاد «لیلیک یا خامنه‌ای» سر دهد، او همان نقش تاریخی زینب (س) را ایفا می‌کند. شهادت رهبر انقلاب، ضایعه‌ای جبران‌ناپذیر بود، اما با روایتگری زینب وار مردم در خیابان‌ها، به جریانی تبدیل شد که هر روز پرصلابت‌تر از دیروز به حرکت خود ادامه می‌دهد. مردم ایران ثابت کردند که هیچ حمله نرم یا سختی، نمی‌تواند ارادت آنان را به نظام اسلامی و ولایت فقیه خدشه‌دار کند. خیابان‌های ایران، سنگرهای زینبی هستند و هر خانواده ایرانی، راوی خون حسین (ع) زمان خویش. این گونه است که باطل، هر چند پیکر حق را نشانه رود، هرگز نمی‌تواند حقیقت را بمیراند. میراث رهبر شهید با حضور خانوادگی در خیابان‌ها، تا همیشه تاریخ زنده و جاودان خواهد ماند.

